

altsaa i og for sig god Grund til at ønske en blivende Hjemmel for at kunne udstede saadanne Forbud og ramme deres Overtrædelse med den fornødne Straf. Denne blivende Lov fik ikke Godkendelse af Rigsdagen, idet der, efter at Forslaget var vedtaget i Landstinget, blev nægtet det Overgang til 3die Behandling i nærværende Ting. Samtidig stillede der fra Flertallet af det nedsatte Udvalg Forslag om en anden Affattelse, hvorved jeg dog vil bemærke, at der i denne Affattelse, hvis Indhold jeg ikke skal komme nærmere ind paa, indeholdtes en Paragraf, som medførte, at heller ikke dette Forslag, hvis det blev vedtaget, vilde give den blivende Hjemmel, fordi Slutningsparagraffen i dette Udkast indeholdt, at Lovens Gyldighed begrænsedes til to Aar. Naar der nu spørges, om der er Grund til at optage denne Sag, er der jo for Tiden lykkeligvis ikke den Anledning, som der var i 1898 i en forhaandenværende Krigstilstand. De Forhold, som det foreliggende Forslag angaar, ere ikke noget, der i folkeretlig Forstand er at betragte som en Krigstilstand. Men det kan naturligvis ikke nægtes, at den almindelige Grund er til Stede, at det i og for vilde være heldigt, om den indre Lovgivning kunde fuldståndiggøres paa en saadan Maade, at man ikke i et givet Øjeblik, naar Anledningen kom, maatte gribe til foreløbige Love eller ekstraordinære Lejlighedslove. Denne Opgave anser jeg i og for sig for naturlig og nærliggende.

Naar der nu rettes en Opfordring til mig om at tage Spørgsmaalet under Overvejelse, har jeg allerede under Samraadet med det ærede Udvalg sagt, at det vilde jeg i og for sig ikke vægre mig ved. Jeg vil blot erindre om, at Forudsætningen altsaa er, at der her ikke er Tale om Tilvejebringelsen af en Lov, hvis Gyldighed er begrænset enten til bestemt Anledning eller til et saadant bestemt kortvarigt Aaremaal, som det tidligere Forslag fremtraadte med. I den Betænkning, som afgaves over Forslaget fra 1898—99, var der et ret betydeligt Mindretal, som mente, at det overhovedet ingen Nytte var til at tilvejebringe en saadan blivende Hjemmel, men Flertallet var ganske vist af den modsatte Mening, uagtet den Paragraf, jeg nys nævnte, i Virkeligheden begrænsede Hjemmelen paa en saadan Maade, at den ikke blev blivende. Men idet jeg altsaa forudsætter, at Udvalget ikke vil fastholde denne Tidsgrænse, men at der virkelig er Tale om at tilvejebringe den blivende Hjemmel, som savnes i den nuværende Lovgivning,

for Fastsættelsen af danske Undersaatters Pligt under Krigsforhold, hvor Danmark er neutralt, skal jeg ogsaa her udtale, at jeg er villig til at arbejde for dette. Arbejdet vil maaske ikke blive ganske hurtigt eller ganske let. Dels kan der være mere eller mindre Tvivl om de folkeretlige Sætninger paa flere Omraader, dels kan der ogsaa blive Spørgsmaal om, hvor langt man skal udstrække Loven, om man virkelig skal drage ind under en saadan Lov ikke blot Tilfælde, hvor der mellem folkeretligt anerkendte Stater er Krig, men ogsaa, som Udvalgets Flertal den Gang fastholdt, hvor der er Borgerkrig, og andre Tilfælde, som nu f. Eks. det her foreliggende. Det kan jo blive et Spørgsmaal, om man ikke derved kommer ind i Vanskeligheder, som det er svært at løse. Saa er der endelig de Forskelligheder, som Regeringens den Gang forelagte Lovforslag frembød i Modsætning til det af Udvalgets Flertal fremsatte Lovforslag, der maatte overvejes og sammenholdes med Folkerettens almindelige Regler. Men idet jeg gaar ud fra, at Udvalgets Ønske er det, jeg her har præciseret, vil jeg udtale, at jeg er villig til at arbejde paa en saadan Sag, og naar det Arbejde er endt, da at forelægge Rigsdagen Forslag i den Retning.

Scavenius: Som Medlem af Mindretallet i det Udvalg, der for et Par Aar siden var nedsat her i Tinget om Stadfæstelse af en foreløbig, af Regeringen fremsat Lov og om et Lovforslag, som blev indbragt her i Tinget af en Del af Udvalgets Medlemmer, skal jeg tillade mig — ikke at rippe op i den gamle Strid i og for sig — men blot fastslaa, at jeg for mit Vedkommende ingenlunde har forandret den Mening, jeg den Gang havde, at en saadan Lov er unødvendig og i Virkeligheden ikke vil bringe Nytte, men efter min Overbevisning Skade. Jeg har ment, det var rigtigt at sige dette, ikke fordi jeg tror, at min Mening har stort at sige, men for at Ministeren kan vide, at det ikke er et enstemmigt Ønske her i Tinget, at et saadant Lovforslag skal blive forelagt Rigsdagen fra Regeringens Side.

Ordføreren (Krabbe): Der er egentlig fuld Overensstemmelse efter, hvad jeg nu hører, mellem Ministeren og nærværende Udvalg. — Naar den højtærede Minister synes at ville lægge nogen Vægt paa den Tidsgrænse, som vi i 1898 havde foreslaaet sat for Varigheden af den af os foreslaaede Lov, tror jeg, at Ministeren ser det i nogen